

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

LÁSKY mám v životě opravdu hodně

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 01.06.2026 0:00, Datum importu: 01.06.2026 0:13, Zdroj: Překvapení, Autor: Šárka Jansová, Strana: 34, Periodicita: Týdně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 409 525 Kč, GRP: 1,35, OTS: 121 811, Prodaný náklad: 31 093, Tištěný náklad: 51 837, Čtenost: 121 811, Plocha: 138298 mm²
setkání s Lenkou Zbrankovou

Herečka Lenka Zbranková excelovala v květnové premiéře hry Ex v Divadle v Řeznické, a diváci tak mohli sledovat překvapivý vývoj laxního vztahu dvou lidí. Lenka životního partnera nemá, ale zato má skvělou dceru Elišku, která je také herečkou. Témat k povídání bylo dost.

* Lenko, vy pocházíte ze Vsetína. Jaké máte na tohle město, kde jste vyrůstala, vzpomínky?

Velmi intenzivně si vybavuji vnitroblok v centru Vsetína, kde jsem vyrůstala. Byl tam kolotoč, houpačky, pískoviště a hřiště. V zimě nám z něj dospěláci dělali kluziště, kde jsme každý den bruslili až do oblevy. Dominantou byla velká lípa, u které se vždycky pikalo při hře na schovávanou, a pak trafostanice, na kterou jsme i přes zákaz lezli.

* Co vás tehdy nejvíc bavilo?

Milovala jsem tanec. První den na základní škole se vždy uskutečnilo vítání prvňáků nějakým programem a já si dodnes vybavuju vystoupení holek, které chodily do jazz gymnastiky. Úplně se mi při tom rozbušilo srdce. Věděla jsem, že bez tance moje dětství nemůže být. Jenže taneční kroužek byl až od sedmé třídy, a já si ten sen začala v sedmičce plnit.

* Měla jste v rodině někoho z hereckého prostředí, kdo vás nasměroval na jeviště a před kameru?

Můj děda byl amatérský herec a režisér ve Valašské Polance, což tedy vím jen z vyprávění. Umřel totiž, když mi byly čtyři roky. Když jsme ve školce dělali představení pro maminky k MDŽ, Sněhurku a sedm trpaslíků, velmi intenzivně si vybavuji, jak jsem během zkoušek nabyla přesvědčení, že herectví je jediné povolání, které budu dělat. Myslím, že mi bylo asi tak pět let.

* A šla jste si opět za svým snem. Bylo lehké dostat se na hereckou konzervatoř?

Tak tuhle svoji touhu jsem si musela docela dost prosadit. Na konzervatoř mě vzali až na třetí pokus. Bylo to těsně po sametové revoluci a já měla pocit, že jsem se ocitla v ráji. Ta svoboda spolu s vysněnou školou... Krapet to kazil fakt, že jsem kvůli věku potřebovala udělat vyrovnávací zkoušky do druhého ročníku. Takže jsem se přes prázdniny musela naučit spoustu předmětů. Včetně hry na klavír.

* A jak jste to zvládla?

Klavír neměl v mém okolí nikdo, tak jsem si namalovala klaviaturu na papíry, poslepovala, a cvičila v kuchyni na jídelním stole. Myslím, že ten stůl má moje máma v kuchyni dodnes.

* Když jste po konzervatoři nastupovala do Městského divadla Kladno, s jakými ideály jste tam šla?

Na škole nás naučili, že je nutné dělat vše poctivě. Vtloukali do nás divadelní řemeslo, a toho jsem se držela. Moje největší slabost je, že jsem strašně důvěřivý člověk. A to s sebou samozřejmě nese spoustu zklamání. Víím to, a jsem v tom nepoučitelná.

* V Kladně jste hrála postavu Sugar ve hře „Někdo to rád horké“, Lucrezii v „Lucrezii Borgii“, paní de Tourvel v „Nebezpečných vztazích“, Annie Wilkesovou v „Misery“, Adinu Mandlovou ve „Hvězdném nebi nad Barrandovem“ a Julii ve „Slečně Julii“. Jaká z těch rolí vám byla nejbližší?

Nejvíc mi asi byla podobná madam de Tourvel, vzhledem k té naivitě. Ale život svobodné matky ze mě občas udělal Lucrezii Borgiu. Naopak Adina pro mě byla úplně jiná liga, co se uvažování ženy týče, a slečna Julie je kombinací všech těch žen v jedné. Všechny ty role mají herecký oblouk a všechny pro mě byly něčím zásadní a terapeutické.

* Za jakou roli jste získala ceny v divácké anketě o nejoblíbenější herečku? A jak omamná byla sláva a uznání?

Ceny jsem získala každý rok za jinou roli. A byly to ceny od diváků. O slávě bych vůbec nemluvila. A uznání... To mě vždy nejvíc těšilo od lidí, kteří mě znají do morku kostí. Já jsem spíš milovníkem připomínek, ty mi dávají impulzy, jak to zkusit jinak, jak nově nahlédnout na postavu. To je vždycky osvěžující a živé.

* Proč jste po šestnácti letech z divadla v Kladně odešla?

No, já vlastně sama neodešla. Tehdejší vedení mi dalo výpověď. Což jsem, až později, vyhodnotila jako velký posun. Okusila jsem si práci na volné noze, a za to jsem vděčná.

* V Divadle v Řeznické se v květnu uskutečnila premiéra hry Ex od Mariuse von Mayenburga v režii Jakuba Šmída, založená na precizním dialogu manželského páru Daniela (Jiří Š. Hájek) a Sibille, kterou hrajete vy. Co se mezi nimi děje?

Asi by se spíš hodilo říct, co se mezi nimi už neděje. Ve hře je pasivní agresivita, laxnost a malá ochota s tím něco dělat, změnit to. Ovšem jen do chvíle, než se objeví postava bývalky Ex. Pak nastane noční můra. Moje oblíbená věta ze hry zní: „Zítra bude všechno fuč, ale dneska, dneska se řeklo všechno.“

* S kolegou Jiřím Š. Hájkem hrajete na jevišti manžele už poněkolkáté, že?

Ano a proces zkoušení mě s ním vždycky baví. Nemá rád obecnost a herecké šuplíčky, miluje humor, a v tom si rozumíme. Naší Ex je Zuzka Zlatohlávková. S tou se pracovně potkávám poprvé a je skvostná, vtipná, inspirativní, lidská a autentická. A díky Kubovi Šmídovi, režisérovi inscenace, jsem se kdysi znovu zamilovala do divadla. Bylo to při naší první společné práci na inscenaci Anna Karenina. To, jak tvoří, jak pracuje, mi přináší obrovskou svobodu a ztrácím pocit studu, strachu.

* Jaká je postava Sibille, kterou hrajete?

Chytrá, vzdělaná, ale příliš zajatá v jakýchsi kolejích. Žena, která neví, že její život by se jen těžko dal nazvat funkčním, naplněným a hodnotným.

* Jak se vy sama vyrovnáváte se situacemi, které člověka vyvedou z komfortní zóny a musí reagovat s chladnou hlavou, byť by se mu chtělo křičet?

Komfortní zóny jsou často past. Ideální je, když vás z ní vyvedou ti nejbližší. Rodina, přátelé, kteří mají odvahu vám říct, že jste v zajetí něčeho, co už nefunguje a na čem zbytečně lpíte, a vy víte, že vás neodsoudí, neopustí. Mám obrovské štěstí na množství takových lidí kolem sebe. Patří mezi ně moje dcera Eliška, mí blízcí přátelé, mezi kterými jsou i kolegyně a kolegové z divadla.

* Můžete nám na sebe prozradit pár vlastností, za které máte sama sebe ráda?

Ráda se učím novým přístupům a snažím se jim být otevřená. Jako herečka mám tuze ráda proces zkoušení, tu část, kdy už všichni umíme text a můžeme společně tvořit.

* A co vám komplikuje život?

Moje neschopnost podívat se s ochotou, laskavostí na cokoli, co není slučitelné s mým žebříčkem hodnot. Hlavně tím

morálním. Pak mi najede „ledová královna“, která se chová, jako by se jí nic nedotklo, ale skutečnost je občas jiná.

* Kdy jste naposledy plakala?

Slzy mi naposledy vytryskly, když mi jedna z mých nejbližších jasně a odvážně ukázala, že jsem i já sama někdy úplně blbá. A když odhlédnu od sebe jako od jedince, dokáže mi vehnat slzy do očí geopolitická situace. Arogance, kterou někteří politici považují za normu, jejich pocit nedotknutelnosti, absence kultivované komunikace a zoufalá neschopnost vést konstruktivní debatu.

* A kdy jste se naposledy od srdce zasmála?

Miluju humor. Opravdu moc. Nechci ze svých přátel a rodiny dělat nadlidi, ale jestli je něco spojuje, tak smysl pro humor. A tím, že mám takových přátel hodně, směju se často.

* Život není jen práce, ale i soukromí a láska. Máte ji v životě?

Lásky mám v životě opravdu hodně. Sice ne té romantické nebo partnerské, ale mám ji. Cítím ji u své rodiny a nejbližších přátel. A cestou, kdy je člověk schopen cítit lásku sám k sobě, jsem se vydala už dávno. Je to proces na celý život, a patří k těm nejobtížnějším.

* Vaší láskou je jistě dcera Eliška, kterou jste vychovávala sama...

Výchova pro mě byla nejtěžším procesem, jaký jsem kdy poznala. Elu jsem vychovávala sama a byla jsem přísná máma. A občas mám potřebu se jí za to omlouvat. Oči mi otevřely Principy života, ke kterým mě přivedla má letitá kamarádka Simona Babčáková.

* Co si pod tím máme představit?

V Principech života jde o to naučit se, jak rozumět sobě, jaké nástroje nás brzdí v tom, abychom vedli smysluplnou a respektující komunikaci. Co máme dělat s negativní emocí, aniž bychom z ní obviňovali okolí, nebo to okolí chtěli měnit. Je to seminář, který člověka naučí nebát se otevřít konflikt. A konflikt byl pro mě obrovské tabu, vnímala jsem ho jako něco, co nepatří do dospělého světa. Velký omyl! A dcera byla skvělá, ukázala mi už ve svých čtrnácti letech, že jsem s ní v bezpečném prostředí. A já i díky ní začala pomalu aplikovat a přepisovat své naučené vzorce chování. Máme spolu krásný a hodnotný vztah, kde se nebojíme říkat hned, co se nás dotýká, zabolí. Konflikt je tak často vyřešený dřív, než by se konfliktem mohl nazvat.

* Vzpomínáte ráda na doby, kdy byla dcera malá? Kdo hlídal, když jste večer hrála?

Bydly jsme tenkrát na takové improvizované ubytovně hned u divadla. Když jsem večer musela do divadla, hlídaly dceru kamarádka nebo paní Olga, kterou jsem našla na inzerát. A později byla Eliška dost často v divadle se mnou. Lakomou Barku viděla snad padesátkrát, bylo jí asi šest a dokázala nám dávat připomínky. Vzpomínám si, že když se po čase přijel na představení podívat režisér Petr Svojtka, byla mu schopná říct, co kdo a kdy udělal jinak. Dneska je Eliška také herečka v angažmá **Národního divadla** Brno. Momentálně je ale na mateřské se synem Tondou, já jsem tedy už babičkou a Toníček je můj hormon štěstí.

* S dcerou jste se také několikrát potkaly na jevišti. Měly jste ze sebe trému?

První naše velká společná věc byla Lucrezia Borgia. To bylo Ele devět let, hrála malou Lucrezii a já tu dospělou. Trému jsem měla za ni, obavy jen za sebe. Ovšem dcera je od dětství na jevišti tak přirozená, že ta tréma rychle zmizela. Později, to už byla na DAMU, jsme spolu hrály v Divadle ABC v inscenaci „I Love Mama“ matku a dceru. S Elou se mi tvoří a hraje fakt dobře. A snad se nám podaří se ještě někdy na jevišti potkat.

* Prý moc ráda cestujete? Kam nejraději?

Platy v divadlech byly vždycky dost nízké, takže nejvíc cestovat jsem začala, až když jsem byla na volné noze. Nejraději jezdím po vlastní ose, ráda se vracím do Londýna a na Krétu. Baví mě vyrazet z bodu A do bodu B. Ale nejdu přímou cestou, protože se najednou objeví zajímavá ulička, krásná vesnička nebo jezero, kopec, kostel...

* Co vám cestování dává?

Především mi obrovsky rozšiřuje obzory. Zvláště když jsem někde, kde nerozumím ani slovo a jsem nucena fungovat. Je to takové malé překračování nekomfortních zón, které pak člověk vyhodnotí velmi pozitivně. A ráda jezdím i za kulturou. S kolegou a velmi blízkým člověkem Lukášem Pečenkou jezdíme do Londýna, kde jsme schopni navštívit několik divadelních představení během jednoho prodlouženého víkendu.

* Kde to na vás zanechalo největší dojem?

Ono to asi není úplně o destinaci. Samozřejmě že jiná krajina, architektura, moře nebo hory, kultura a lidé umějí vyrazit dech. Ale já se dokážu nadchnout i doma. Mám ráda autenticitu, jiné energie, jiné návyky, taky se těším na místní kuchyně.

* Co chystáte na letošní léto?

Tak to hodně záleží na okolnostech. Určitě na pár dní pojedeme do Londýna navštívit divadelní představení a moc se těším na Sicílii. Snad mi plány na léto vyjdou...

Vizitka

* Narodila se 23. června 1973 ve Vsetíně. * Absolvovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. * Od roku 1994 byla šestnáct let v angažmá v Městském divadle v Kladně. * Od roku 2009 hrála v Městských divadlech pražských, v **Národním divadle**, v Divadle Palace, ve Švandově divadle, v **Národním divadle moravskoslezském**, na Letních shakespearovských slavnostech a v Letní scéně Musea Kampa. * Hrála v seriálech např. Ohnivý kuře, Dvojka na zabít, Všechny moje lásky, Krejzovi, Slunečná, ZOO, Polda, Jitřní záře, Specialisté, Případy 1. oddělení, Buldok z Poděbrad.

Jsem velmi důvěřivý člověk...

Autor fotografie: Foto: Anna Fixová, archiv Lenky Zbrankové, archiv divadel

Popis fotografie: Momentky z Kréty, kde trávila dovolenou s dcerou a kamarádkami

Autor fotografie:

Popis fotografie: Lenka s hereckými kolegy v představení Anna Karenina

Autor fotografie:

Popis fotografie: Ve hře Otec se na jevišti setkala s Janem Vlasákem

Autor fotografie:

Popis fotografie: S Jiřím Š. Hájkem hrála v inscenaci Ucho a nově spolu hrají i ve hře Ex

Autor fotografie:

Popis fotografie: Obrazy kamarádky Bely Schenkové miluju

Autor fotografie:

Popis fotografie: S kolegou a ředitelem Divadla v Řeznické Lukášem Pečenkou rádi vyrážejí za kulturou

Autor fotografie:

Popis fotografie: Ve své mamince i dceři Elišce má Lenka velkou oporu

Autor fotografie:

Popis fotografie: K Lenčiným koníčkům patří i lezení po skalách, jistí ji kamarád Hugo

LÁSKY mám v životě opravdu hodně

Herečka **Lenka Zbranková** excelovala v květnové premiéře hry *Ex* v Divadle v Řeznické, a diváci tak mohli sledovat překvapivý vývoj *laxního* vztahu dvou lidí. Lenka životního partnera nemá, ale zato má skvělou dceru Elišku, která je také herečkou. Témat k povídání bylo dost.

Lenko, vy pocházíte ze Vsetína. Jaké máte na tohle město, kde jste vyrůstala, vzpomínky?

Velmi intenzivně si vybavuji vnitroblok v centru Vsetína, kde jsem vyrůstala. Byl tam kolotoč, houpačky, pískoviště a hřiště. V zimě nám z něj dospěláci dělali kluzišťe, kde jsme každý den bruslili až do oblevy. Dominantou byla velká lípa, u které se vždycky pikalo při hře na schovávanou, a pak trafostanice, na kterou jsme i přes zákaz lezli.

Co vás tehdy nejvíc bavilo?

Milovala jsem tanec. První den na základní škole se vždy uskutečnilo vítání prvňáků nějakým programem a já si dodnes vybavuju vystoupení holek, které chodily do jazz gymnastiky. Úplně se mi při tom rozbušilo srdce. Věděla jsem, že bez tance moje dětství nemůže být. Jenže taneční kroužek byl až od sedmé třídy, a já si ten sen začala v sedmičce plnit.

Měla jste v rodině někoho z hereckého prostředí, kdo vás nasměroval na jeviště a před kameru?

Můj děda byl amatérský herec a režisér ve Valašské Polance, což tedy vím jen z vyprávění. Umřel totiž, když mi byly čtyři roky. Když jsme ve škole dělali představe-

Momentky z Kréty, kde trávila dovolenou s dcerou a kamarádkami

Lenka s hereckými kolegy v představení Anna Karenina

Vizitka

- Narodila se 23. června 1973 ve Vsetíně.
- Absolvovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě.
- Od roku 1994 byla šestnáct let v angažmá v Městském divadle v Kladně.
- Od roku 2009 hrála v Městských divadlech pražských, v Národním divadle, v Divadle Palace, ve Švandově divadle, v Národním divadle moravskoslezském, na Letních shakespearovských slavnostech a v Letní scéně Musea Kampa.
- Hrála v seriálech např. Ohnivý kuře, Dvojka na zabítí, Všechny moje lásky, Krejzovi, Slunečná, ZOO, Polda, Jitřní záře, Specialisté, Případy 1. oddělení, Buldok z Poděbrad.

S Jiřím Š. Hájkem hrála v inscenaci Ucho a nově spolu hrají i ve hře Ex

ni pro maminky k MDŽ, Sněhurku a sedm trpaslíků, velmi intenzivně si vybavuji, jak jsem během zkoušek nabyla přesvědčení, že herectví je jediné povolání, které budu dělat. Myslím, že mi bylo asi tak pět let.

A šla jste si opět za svým snem. Bylo lehké dostat se na hereckou konzervatoř?

Tak tuhle svoji touhu jsem si musela docela dost prosadit. Na konzervatoř mě vzali až na třetí pokus. Bylo to těsně po sametové revoluci a já měla pocit, že jsem se ocitla v ráji. Ta svoboda spolu s vysněnou školou... Krapet to kazil fakt, že jsem kvůli věku potřebovala udělat vyrovnávací zkoušky do druhého ročníku. Takže jsem se přes prázdniny musela naučit spoustu předmětů. Včetně hry na klavír.

A jak jste to zvládla?

Klavír neměl v mém okolí nikdo, tak jsem si namalovala klaviaturu na papíry, posloupala, a cvičila v kuchyni na jídelním stole. Myslím, že ten stůl má moje máma v kuchyni dodnes. ☺

Když jste po konzervatoři nastupovala do Městského divadla Kladno, s jakými ideály jste tam šla?

Na škole nás naučili, že je nutné dělat vše poctivě. Vtloukali do nás divadelní řemeslo, a toho jsem se držela. Moje největší slabost je, že jsem strašně důvěřivý člověk. A to s sebou samozřejmě nese spoustu klamání. Vím to, a jsem v tom nepoučitelná.

V Kladně jste hrála postavu Sugar ve hře „Někdo to rád horké“, Lucrezii v „Lucrezii Borgii“, paní de Tourvel v „Nebezpečných vztazích“, Annie Wilkesovou v „Misery“, Adinu Mandlovou ve „Hvězdném nebi nad Barrandovem“ a Julii ve „Slečně Julii“. Jaká z těch rolí vám byla nejbliže?

Nejvíc mi asi byla podobná madam de Tourvel, vzhledem k té naivitě. Ale život svobodné matky ze mě občas udělal Lucrezii Borgiu. Naopak Adina pro mě byla úplně jiná liga, co se uvažování ženy týče, a sleč-

na Julie je kombinací všech těch žen v jedné. Všechny ty role mají herecký oblouk a všechny pro mě byly něčím zásadní a terapeutické.

Za jakou roli jste získala ceny v divácké anketě o nejoblíbenější herečku? A jak omamná byla sláva a uznání?

Ceny jsem získala každý rok za jinou roli. A byly to ceny od diváků. O slávě bych vůbec nemluvila. A uznání... To mě vždy nejvíc těšilo od lidí, kteří mě znají do morku kostí. Já jsem spíš milovníkem připomínek, ty mi dávají impulzy, jak to zkusit jinak, jak nově nahlédnout na postavu. To je vždycky osvěžující a živé.

Proč jste po šestnácti letech z divadla v Kladně odešla?

No, já vlastně sama neodešla. Tehdejší vedení mi dalo výpověď. Což jsem, až později, vyhodnotila jako velký posun. Okusila jsem si práci na volné noze, a za to jsem vděčná.

V Divadle v Řeznické se v květnu uskutečnila premiéra hry Ex od Mariuse von Mayenburga v režii Jakuba Šmída, založená na precizním dialogu manželského páru Daniela (Jiří Š. Hájek) a Sibille, kterou hrajete vy. Co se mezi nimi děje?

Asi by se spíš hodilo říct, co se mezi nimi už neděje. Ve hře je pasivní agresivita, laxnost a malá ochota s tím něco dělat, změnit to. Ovšem jen do chvíle, než se objeví postava bývalky Ex. Pak nastane noční můra. Moje oblíbená věta ze hry zní: „Zítřka bude všechno fuč, ale dneska, dneska se řeklo všechno.“

S kolegou Jiřím Š. Hájkem hrajete na jevišti manžele už poněkolkáté, že?

Ano a proces zkoušení mě s ním vždycky baví. Nemá rád obecnost a herecké šuplíč-

ky, miluje humor, a v tom si rozumíme. Naší Ex je Zuzka Zlatohlávková. S tou se pracovně potkávám poprvé a je skvostná, vtipná, inspirativní, lidská a autentická. A díky Kubovi Šmídovi, režisérovi inscenace, jsem se kdysi znovu zamilovala do divadla. Bylo to při naší první společné práci na inscenaci Anna Karenina. To, jak tvoří, jak pracuje, mi přináší obrovskou svobodu a ztrácím pocit studu, strachu.

Jaká je postava Sibille, kterou hrajete?

Chytrá, vzdělaná, ale příliš zjetá v jakýchkoli koležích. Žena, která neví, že její život by se jen těžko dal nazvat funkčním, naplněným a hodnotným.

Jak se vy sama vyrovnáváte se situacemi, které člověka vyvedou z komfortní zóny a musí reagovat s chladnou hlavou, byť by se mu chtělo křičet?

Komfortní zóny jsou často past. Ideální je, když vás z ní vyvedou ti nejbližší. Rodina, přátelé, kteří mají odvahu vám říct, že jste v zjetí něčeho, co už nefunguje a na čem zbytečně lpíte, a vy víte, že vás neodsoudí, neopustí. Mám obrovské štěstí na množství takových lidí kolem sebe. Patří mezi ně moje dcera Eliška, mí blízcí přátelé, mezi kterými jsou i kolegyně a kolegové z divadla.

Můžete nám na sebe prozradit pár vlastností, za které máte sama sebe ráda?

Ráda se učím novým přístupům a snažím se jim být otevřená. Jako herečka mám tuze ráda proces zkoušení, tu část, kdy už všichni umíme text a můžeme společně tvořit.

A co vám komplikuje život?

Moje neschopnost podívat se s ochotou, laskavostí na cokoli, co není slučitelné s mým

Jsem velmi důvěřivý člověk...

S kolegou a ředitelem Divadla v Reznické Lukášem Pečenkou rádi vyrazíte za kulturou

Ve své mamince i dceři Elišce má Lenka velkou oporu

K Lenčíným koníčkům patří i lezení po skalách, jistí ji kamarád Hugo

žebříčkem hodnot. Hlavně tím morálním. Pak mi najede „ledová královna“, která se chová, jako by se jí nic nedotklo, ale skutečnost je občas jiná.

Kdy jste naposledy plakala?

Slzy mi naposledy vytryskly, když mi jedna z mých nejbližších jasně a odvážně ukázala, že jsem i já sama někdy úplně blbá. A když odhlédnu od sebe jako od jedince, dokáže mi vehnat slzy do očí geopolitická situace. Arogance, kterou někteří politici považují za normu, jejich pocit nedotknutelnosti, absence kultivované komunikace a zoufalá neschopnost vést konstruktivní debatu.

A kdy jste se naposledy od srdce zasmála?

Miluju humor. Opravdu moc. Nechci ze svých přátel a rodiny dělat nadlidi, ale jestli je něco spojuje, tak smysl pro humor. A tím, že mám takových přátel hodně, směje se často.

Život není jen práce, ale i soukromí a láska. Máte ji v životě?

Lásky mám v životě opravdu hodně. Sice ne té romantické nebo partnerské, ale mám ji. Cítím ji u své rodiny a nejbližších přátel. A cestou, kdy je člověk schopen cítit lásku sám k sobě, jsem se vydala už dávno. Je to proces na celý život, a patří k těm nejobtížnějším.

Vaší láskou je jistě dcera Eliška, kterou jste vychovávala sama...

Výchova pro mě byla nejtěžším procesem, jaký jsem kdy poznala. Elu jsem vychovávala sama a byla jsem přísná máma. A občas mám potřebu se jí za to omlouvat. Oči mi otevřely Principy života, ke kterým mě přivedla má letitá kamarádka Simona Babčáková.

Co si pod tím máme představit?

V Principech života jde o to naučit se, jak rozumět sobě, jaké nástroje nás brzdí v tom, abychom vedli smysluplnou a respektující komunikaci. Co máme dělat s negativní emocií, aniž bychom z ní obviňovali okolí, nebo to okolí chtěli měnit. Je to semi-

nář, který člověka naučí nebát se otevřít konflikt. A konflikt byl pro mě obrovské tabu, vnímala jsem ho jako něco, co nepatří do dospělého světa. Velký omyl! A dcera byla skvělá, ukázala mi už ve svých čtrnácti letech, že jsem s ní v bezpečném prostředí. A já i díky ní začala pomalu aplikovat a přepisovat své naučené vzorce chování. Máme spolu krásný a hodnotný vztah, kde se nebojíme říkat hned, co se nás dotýká, zabolí. Konflikt je tak často vyřešený dřív, než by se konfliktem mohl nazvat.

Vzpomínáte ráda na doby, kdy byla dcera malá? Kdo hlídal, když jste večer hrála?

Bydly jsme tenkrát na takové improvizované ubytovně hned u divadla. Když jsem večer musela do divadla, hlídaly dceru kamarádky nebo paní Olga, kterou jsem našla na inzerát. A později byla Eliška dost často v divadle se mnou. Lakomou Barku viděla snad padesátkrát, bylo jí asi šest a dokázala nám dávat připomínky. Vzpomínám si, že když se po čase přijel na představení podívat režisér Petr Svojtka, byla mu schopná říct, co kdo a kdy udělal jinak. Dneska je Eliška také herečka v angažmá Národního divadla Brno. Momentálně je ale na mateřské se synem Tondou, já jsem tedy už babičkou a Tóniček je můj hormon štěstí.

Obrazy kamarádky Bely Schenkové miluju

S dcerou jste se také několikrát potkaly na jevišti. Měly jste ze sebe trému?

První naše velká společná věc byla Lucrezia Borgia. To bylo Ele devět let, hrála malou Lucrezii a já tu dospělou. Trému jsem měla za ni, obavy jen za sebe. Ovšem dcera je od dětství na jevišti tak přirozená, že ta tréma rychle zmizela. Později, to už byla na DAMU, jsme spolu hrály v Divadle ABC v inscenaci „I Love Mama“ matku a dceru. S Elou se mi tvoří a hraje fakt dobře. A snad se nám podaří se ještě někdy na jevišti potkat.

Prý moc ráda cestujete? Kam nejraději?

Platy v divadlech byly vždycky dost nízké, takže nejvíce cestovat jsem začala, až když jsem byla na volné noze. Nejraději jezdím po vlastní ose, ráda se vracím do Londýna a na Krétu. Baví mě vyrážet z bodu A do bodu B. Ale nejdu přímou cestou, protože se najednou objeví zajímavá ulička, krásná vesnička nebo jezero, kopec, kostel...

Co vám cestování dává?

Především mi obrovsky rozšiřuje obzory. Zvláště když jsem někde, kde nerozumím ani slovo a jsem nucena fungovat. Je to takové malé překračování nekomfortních zón, které pak člověk vyhodnotí velmi pozitivně. A ráda jezdím i za kulturou. S kolegou a velmi blízkým člověkem Lukášem Pečenkou jezdíme do Londýna, kde jsme schopni navštívit několik divadelních představení během jednoho prodlouženého víkendu.

Kde to na vás zanechalo největší dojem?

Ono to asi není úplně o destinaci. Samozřejmě že jiná krajina, architektura, moře nebo hory, kultura a lidé umějí vyrazit dech. Ale já se dokážu nadchnout i doma. Mám ráda autenticitu, jiné energie, jiné návyky, taky se těším na místní kuchyně.

Co chystáte na letošní léto?

Tak to hodně záleží na okolnostech. Určitě na pár dní pojedeme do Londýna navštívit divadelní představení a moc se těším na Sicílii. Snad mi plány na léto vyjdou... ■

Sárka Jansová Foto: Anna Fixová, archiv Lenky Zbrankové, archiv divadel

LETNÍ RECEPTY

Překvap

23

+
extra
PŘÍLOHA
navíc

145 000 Kč
ve výhrách

JAHODY
BORŮVKY
RYBÍZ
MALINY
TŘEŠNĚ
OSTRUŽINY

15x
Domácí
koláče, buchty
a dezerty

1. června
2026
cena
30,90 Kč

NÁŠ TIP

Pravda o CUKRU.
Skutečně škodí?

ZPOVĚĎ PANÍ TAĀANY

5x

Nazhavte se
na grilovačku

„S manželem jsme se
rozhodli OBEJÍT PĚŠKY
naši republiku.“

SOUTĚŽIT MŮŽETE TAKÉ NA

www.prekvapeni.cz

NEJVÍCE
krizovek
a výher

LÁSKY mám v životě opravdu hodně

Herečka **Lenka Zbranková** excelovala v květnové premiéře hry *Ex* v Divadle v Řeznické, a diváci tak mohli sledovat překvapivý vývoj laxního vztahu dvou lidí. Lenka životního partnera nemá, ale zato má skvělou dceru Elišku, která je také herečkou. Témat k povídání bylo dost.

Lenko, vy pocházíte ze Vsetína. Jaké máte na tohle město, kde jste vyrůstala, vzpomínky?

Velmi intenzivně si vybavuji vnitroblok v centru Vsetína, kde jsem vyrůstala. Byl tam kolotoč, houpačky, pískoviště a hřiště. V zimě nám z něj dospěláci dělali kluzišťe, kde jsme každý den bruslili až do oběvy. Dominantou byla velká lípa, u které se vždycky pikalo při hře na schovávanou, a pak trafostanice, na kterou jsme i přes zákaz lezli.

Co vás tehdy nejvíc bavilo?

Milovala jsem tanec. První den na základní škole se vždy uskutečnilo vítání prvňáků nějakým programem a já si dodnes vybavuju vystoupení holek, které chodily do jazz gymnastiky. Úplně se mi při tom rozbušilo srdce. Věděla jsem, že bez tance moje dětství nemůže být. Jenže taneční kroužek byl až od sedmé třídy, a já si ten sen začala v sedmičce plnit.

Měla jste v rodině někoho z hereckého prostředí, kdo vás nasměroval na jeviště a před kameru?

Můj děda byl amatérský herec a režisér ve Valašské Polance, což tedy vím jen z vyprávění. Umřel totiž, když mi byly čtyři roky. Když jsme ve školce dělali představe-

Momentky z Kréty, kde trávila dovolenou s dcerou a kamarádkami

Lenka s hereckými kolegy v představení Anna Karenina

Vizitka

- Narodila se 23. června 1973 ve Vsetíně.
- Absolvovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě.
- Od roku 1994 byla šestnáct let v angažmá v Městském divadle v Kladně.
- Od roku 2009 hrála v Městských divadlech pražských, v Národním divadle, v Divadle Palace, ve Švandově divadle, v Národním divadle moravskoslezském, na Letních shakespearovských slavnostech a v Letní scéně Musea Kampa.
- Hrála v seriálech např. Ohnivý kuře, Dvojka na zabiti, Všechny moje lásky, Krejzovi, Slunečná, ZOO, Polda, Jitřní záře, Specialisté, Případy 1. oddělení, Buldok z Poděbrad.

Ve hře Otec se na jevišti setkala s Janem Vlasákem

S Jiřím Š. Hájkem hrála v inscenaci Ucho a nově spolu hrají i ve hře Ex

ni pro maminky k MDŽ. Sněhurku a sedm trpaslíků, velmi intenzivně si vybavuji, jak jsem během zkoušek nabyla přesvědčení, že herectví je jediné povolání, které budu dělat. Myslim, že mi bylo asi tak pět let.

A šla jste si opět za svým snem. Bylo lehké dostat se na hereckou konzervatoř?

Tak tuhle svoji touhu jsem si musela docela dost prosadit. Na konzervatoř mě vzali až na třetí pokus. Bylo to těsně po sametové revoluci a já měla pocit, že jsem se ocitla v ráji. Ta svoboda spolu s vysněnou školou... Krapet to kazil fakt, že jsem kvůli věku potřebovala udělat vyrovnávací zkoušky do druhého ročníku. Takže jsem se přes prázdniny musela naučit spoustu předmětů. Včetně hry na klavír.

A jak jste to zvládla?

Klavír neměl v mém okolí nikdo, tak jsem si namalovala klaviaturu na papíry, posloupovala, a cvičila v kuchyni na jídelním stole. Myslim, že ten stůl má moje máma v kuchyni dodnes. 😊

Když jste po konzervatoři nastupovala do Městského divadla Kladno, s jakými ideály jste tam šla?

Na škole nás naučili, že je nutné dělat vše poctivě. Vtloukali do nás divadelní řemeslo, a toho jsem se držela. Moje největší slabost je, že jsem strašně důvěřivý člověk. A to s sebou samozřejmě nese spoustu zklamání. Vím to, a jsem v tom nepoučitelná.

V Kladně jste hrála postavu Sugar ve hře „Někdo to rád horké“, Lucrezii v „Lucrezii Borgli“, paní de Tourvel v „Nebezpečných vztazích“, Annie Wilkesovou v „Misery“, Adinu Mandlovou ve „Hvězdném nebi nad Barrandovem“ a Julii ve „Slečně Julii“. Jaká z těch rolí vám byla nejbliže?

Nejvíce mi asi byla podobná madam de Tourvel, vzhledem k té naivitě. Ale život svobodné matky ze mě občas udělal Lucrezii Borgiu. Naopak Adina pro mě byla úplně jiná liga, co se uvažování ženy týče, a sleč-

na Julie je kombinací všech těch žen v jedné. Všechny ty role mají herecký oblouk a všechny pro mě byly něčím zásadní a terapeutické.

Za jakou roli jste získala ceny v divácké anketě o nejoblíbenější herečku? A jak omamná byla sláva a uznání?

Ceny jsem získala každý rok za jinou roli. A byly to ceny od diváků. O slávě bych vůbec nemluvila. A uznání... To mě vždy nejvíce těšilo od lidí, kteří mě znají do morku kostí. Já jsem spíš milovníkem připomínek, ty mi dávají impulzy, jak to zkusit jinak, jak nově nahlédnout na postavu. To je vždycky osvěžující a živé.

Proč jste po šestnácti letech z divadla v Kladně odešla?

No, já vlastně sama neodešla. Tehdejší vedení mi dalo výpověď. Což jsem, až později, vyhodnotila jako velký posun. Okusila jsem si práci na volné noze, a za to jsem vděčná.

V Divadle v Reznické se v květnu uskutečnila premiéra hry Ex od Mariuse von Mayenburga v režii Jakuba Šmída, založená na precizním dialogu manželského páru Daniela (Jiří Š. Hájek) a Sibille, kterou hrajete vy. Co se mezi nimi děje?

Asi by se spíš hodilo říct, co se mezi nimi už neděje. Ve hře je pasivní agresivita, laxnost a malá ochota s tím něco dělat, změnit to. Ovšem jen do chvíle, než se objeví postava bývalky Ex. Pak nastane noční múra. Moje oblíbená věta ze hry zní: „Zítřka bude všechno fuč, ale dneska, dneska se řeklo všechno.“

S kolegou Jiřím Š. Hájkem hrajete na jevišti manžele už poněkolkrát, že? Ano a proces zkoušení mě s ním vždycky baví. Nemá rád obecnost a herecké šuplič-

ky, miluje humor, a v tom si rozumíme. Naší Ex je Zuzka Zlatohlávková. S tou se pracovně potkávám poprvé a je skvostná, vtipná, inspirativní, lidská a autentická. A díky Kubovi Šmídovi, režisérovi inscenace, jsem se kdysi znovu zamilovala do divadla. Bylo to při naší první společné práci na inscenaci Anna Karenina. To, jak tvoří, jak pracuje, mi přináší obrovskou svobodu a ztrácím pocit studu, strachu.

Jaká je postava Sibille, kterou hrajete?

Chytrá, vzdělaná, ale příliš zajatá v jakýchsi kolejkách. Žena, která neví, že její život by se jen těžko dal nazvat funkčním, naplněným a hodnotným.

Jak se vy sama vyrovnáváte se situacemi, které člověka vyvedou z komfortní zóny a musí reagovat s chladnou hlavou, byť by se mu chtělo křičet?

Komfortní zóny jsou často past. Ideální je, když vás z ní vyvedou ti nejbližší. Rodina, přátelé, kteří mají odvahu vám říct, že jste v zajetí něčeho, co už nefunguje a na čem zbytečně lpíte, a vy víte, že vás neodsoudí, neopustí. Mám obrovské štěstí na množství takových lidí kolem sebe. Patří mezi ně moje dcera Eliška, mí blízcí přátelé, mezi kterými jsou i kolegyně a kolegové z divadla.

Můžete nám na sebe prozradit pár vlastností, za které máte sama sebe ráda?

Ráda se učím novým přístupům a snažím se jim být otevřená. Jako herečka mám tuze ráda proces zkoušení, tu část, kdy už všichni umíme text a můžeme společně tvořit.

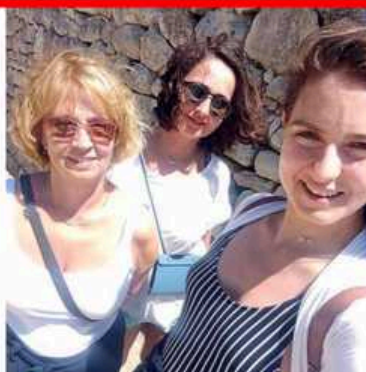
A co vám komplikuje život?

Moje neschopnost podívat se s ochotou, laskavostí na cokoli, co není slučitelné s mým

Jsem velmi důvěřivý člověk...

S kolegou a ředitelem Divadla v Reznické Lukášem Pečenkou rádi vyrážejí za kulturou

Ve své mamince i dceři Elišce má Lenka velkou oporu

K Lenčiným koníčkům patří i lezení po skalách, jistí ji kamarád Hugo

žebříčkem hodnot. Hlavně tím morálním. Pak mi najede „ledová královna“, která se chová, jako by se jí nic nedotklo, ale skutečnost je občas jiná.

Kdy jste naposledy plakala?

Slzy mi naposledy vytryskly, když mi jedna z mých nejbližších jasně a odvážně ukázala, že jsem i já sama někdy úplně blbá. A když odhlédnu od sebe jako od jedince, dokáže mi vhnat slzy do očí geopolitická situace. Arogance, kterou někteří politici považují za normu, jejich pocit nedotknutelnosti, absence kultivované komunikace a zoufalá neschopnost vést konstruktivní debatu.

A kdy jste se naposledy od srdce zasmála?

Miluju humor. Opravdu moc. Nechci ze svých přátel a rodiny dělat nadlidi, ale jestli je něco spojuje, tak smysl pro humor. A tím, že mám takových přátel hodně, směju se často.

Život není jen práce, ale i soukromí a láska. Máte ji v životě?

Lásky mám v životě opravdu hodně. Sice ne té romantické nebo partnerské, ale mám ji. Citím ji u své rodiny a nejbližších přátel. A cestou, kdy je člověk schopen cítit lásku sám k sobě, jsem se vydala už dávno. Je to proces na celý život, a patří k těm nejobtížnějším.

Vaší láskou je jistě dcera Eliška, kterou jste vychovávala sama...

Výchova pro mě byla nejtěžším procesem, jaký jsem kdy poznala. Elu jsem vychovávala sama a byla jsem přísná máma. A občas mám potřebu se jí za to omlouvat. Oči mi otevřely Principy života, ke kterým mě přivedla má lejitá kamarádka Simona Babčáková.

Co si pod tím máme představit?

V Principech života jde o to naučit se, jak rozumět sobě, jaké nástroje nás brzdí v tom, abychom vedli smysluplnou a respektující komunikaci. Co máme dělat s negativní emocí, aniž bychom z ní obviňovali okolí, nebo to okolí chtěli měnit. Je to semi-

nář, který člověka naučí nebát se otevřít konflikt. A konflikt byl pro mě obrovské tabu, vnímala jsem ho jako něco, co nepatří do dospělého světa. Velký omyl! A dcera byla skvělá, ukázala mi už ve svých čtrnácti letech, že jsem s ní v bezpečném prostředí. A já i díky ní začala pomalu aplikovat a přepisovat své naučené vzorce chování. Máme spolu krásný a hodnotný vztah, kde se nebojíme říkat hned, co se nás dotýká, zabolí. Konflikt je tak často vyřešený dřív, než by se konfliktem mohl nazvat.

Vzpomínáte ráda na doby, kdy byla dcera malá? Kdo hlídal, když jste večer hrála?

Bydlety jsme tenkrát na takové improvizované ubytovně hned u divadla. Když jsem večer musela do divadla, hlídaly dceru kamarádky nebo paní Olga, kterou jsem našla na inzerát. A později byla Eliška dost často v divadle se mnou. Lakomou Barku viděla snad padesátkrát, bylo jí asi šest a dokázala nám dávat připomínky. Vzpomínám si, že když se po čase přijel na představení podívat režisér Petr Svojtka, byla mu schopná říct, co kdo a kdy udělal jinak. Dneska je Eliška také herečka v angažmá Národního divadla Brno. Momentálně je ale na mateřské se synem Tondou, já jsem tedy už babičkou a Toniček je můj hormon štěstí.

Obrazy kamarádky Bely Schenkové miluju

S dcerou jste se také několikrát potkala na jevišti. Měly jste ze sebe trému?

První naše velká společná věc byla Lucrezia Borgia. To bylo Ele devět let, hrála malou Lucrezii a já tu dospělou. Trému jsem měla za ni, obavy jen za sebe. Ovšem dcera je od dětství na jevišti tak přirozená, že ta tréma rychle zmizela. Později, to už byla na DAMU, jsme spolu hrály v Divadle ABC v inscenaci „I Love Mama“ matku a dceru. S Elou se mi tvoří a hraje fakt dobře. A snad se nám podaří se ještě někdy na jevišti potkat.

Prý moc ráda cestujete? Kam nejraději?

Platy v divadlech byly vždycky dost nízké, takže nejvíce cestovat jsem začala, až když jsem byla na volné noze. Nejraději jezdím po vlastní ose, ráda se vracím do Londýna a na Krétu. Baví mě vyrážet z bodu A do bodu B. Ale nejdu přímou cestou, protože se najednou objeví zajímavá ulička, krásná vesnička nebo jezero, kopec, kostel...

Co vám cestování dává?

Především mi obrovsky rozšiřuje obzory. Zvláště když jsem někde, kde nerozumím ani slovo a jsem nucena fungovat. Je to takové malé překračování nekomfortních zón, které pak člověk vyhodnotí velmi pozitivně. A ráda jezdím i za kulturou. S kolegou a velmi blízkým člověkem Lukášem Pečenkou jezdíme do Londýna, kde jsme schopni navštívit několik divadelních představení během jednoho prodlouženého víkendu.

Kde to na vás zanechalo největší dojem?

Ono to asi není úplně o destinaci. Samozřejmě že jiná krajina, architektura, moře nebo hory, kultura a lidé umějí vyrazit dech. Ale já se dokážu nadchnout i doma. Mám ráda autenticitu, jiné energie, jiné návyky, taky se těším na místní kuchyně.

Co chystáte na letošní léto?

Tak to hodně záleží na okolnostech. Určitě na pár dní pojedeme do Londýna navštívit divadelní představení a moc se těším na Sicílii. Snad mi plány na léto vyjdou...